

אימונים לקרב

עמל האימונים - מונע קרבנות חנים

הצבאות עורכים את אימוניהם לקראת קרבות - בימי שלום. אימונו של צבאנו נעשה והולך בזמן הקרב: לעתים קרובות - בתוך הקרב. עול כפול זה - של קרב ואימונים בעת ובעונה אחת - המוטל על גייסותינו, שנים חייבות להיות תוצאותיו: הבנה ברורה ובהירה יותר של הצורך וההכרח שבהתאמנות יעילה, כגורם בטחון לחייל-הפרט, ולאומה-הכלל; והציווי לקצר ככל האפשר את הזמן שיש להקדישו לשלב האימונים שבטרים קרב.

עם זאת, מוטב לחזור ולהשמיע באזני איש-הצבא, באזני קרוביו ובאזני הציבור בכללו - ולהחדיר עמוק להכרתם - את האמת הפשוטה והגורלית, כי הסיכוי להצלחת החייל במערכה, ולשמירת חייו מתקלות שאינן בבחינת הכרח, נקנית רק במחיר אימון רב תביעות, מחמיר ומפרך.

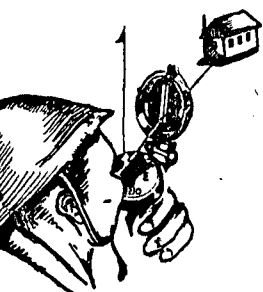
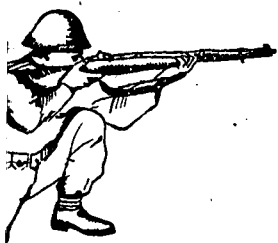
ייתכן שהקטע הניתן כאן, מספרו של רלף אינגרסול, אשר כונן בשעתו נגד מגמת השאננות והקלת עול-האימונים שרווחה בציבור האמריקאי ובין אנשי הצבא - לא יחטיא את מטרתו גם כיום, שעה שיקרא ע"י קורא עברי ואיש צבא-ישראל. עמל האימונים - מונע קרבנות חנים.

"אימון מזורז של טירונים" לקפ. ה. לידל-הרט גם כיום לא איבד דבר מחיוניות הערותיו שעה שנכתבו: - בימי הקמתם של גדודי-רגלים חדשים רבים בצבא המיליציה הטריטוריאלי הבריטי לפני 9-10 שנים. פשטותם, בהירותם ומעשיותם של הרעיונות זכו בינתיים להדגמה והוכחה נוספות בלקח הקמת גייסות בשנות המלחמה. במגמות היסוד החינוכיות שבדבריו ימצא הקורא המבחין את הגרעין המרכזי לדרכי הכשרת-הלוחם, אשר נתגבשו בשנים האחרונות תחת הגושפנקה של "תרגולת-קרב". הצרכים המיוחדים שלנו לתגבורת-זירוז ל"אימון המזורז" - תוך האזהרה, כי אל לו לזה ליהפך לנסיון בהול של "אימון כביכול" - נשקפים מתוך הרשימה "אימון מזורז" - אך לא נחפו" - מנסינו ודעותיו של מפקד ומדריך בשורותינו. הקניית המטבעות של יכולת ראשונית לפעולה לפי כללים טקטיים, ולתיאום מעשי מאורגן במסגרת צבאית, מצריכה בימים אלה שימוש מחושב ותכליתי בעיקרי השיטה של "תרגולת הקרב"; סקירתו של ח. לסקוב - והדוגמאות הניתנות בצדה - תפקידן להבהיר למדריכים ולמפקדים, ואף לסוראים הפעילים, את הגישה לפרק זה שבאימונו המהיר של החייל שלנו.

ככל אימון צבאי, כן גם אימונו אנו יבחן בקרב. נדאות זו של הבחינה החמורה חייבת לדרוך ולדרבן את מאמץ ההתאמנות של איש הצבא, את התמכרותו של המפקד והסמל לעול ההדרכה, ואת הניצול המלא של כל שעת-כושר ושל כל רגע פנוי.

* * *

דוגמה מוחשית של המסקנות השימושיות אשר מפקד-מאמן חייב להסיק מן ההנחות וההצעות שבפרקים השונים של המדור "אימון לקרב" שלהלן - ניתנת ברשימתו של קפיטן אמריקאי, מפקד פלוגה, המהרהר, כיצד היה מאמן מחדש את פלוגתו לאור נסיון הקרב שרכש, זאת ימצא הקורא בפתח המדור: "בעתונות הצבאית".

שכרו של האימון - ביום הקרב

לפני 4-5 שנים עמד העם האמריקאי הגדול באותה פרשה עצמה בה עומד עמנו הקטן כיום: — הוא ניסה ליצור, במהירות וביעילות ככל האפשר, צבא רב־היקף, שיתאים לתפקידי הקרב המוטלים עליו. כעמנו, כן העם האמריקאי, היה עס־ש־ל אזור חים, אשר לא הורגל עד אז למושגי החומרה הצבאית רבת־התביעות ונאלץ גם הוא ללמוד את לקחו בדרך לא קלה ובדם לא מעט. באותה תקופה נכתב ספרו של רלף אינגרסול, מי שהיה עתונאי והפך לחייל וקצין. בספר זה משתדל אינגרסול, על יסוד נסיון המסע והקרב של חטיבה צבאית לא גדולה בהרי תוניסיה, להראות ולהסביר לציבור האמריקאי עד כמה מסוכנות הן לאי־הצבא הה"ק ל"ו"ת" שהוא מצליח, "לזכות" בהן בעת אימונו, ועד כמה עשוי האימון החמור דוקא לחסוך מדמו. בצבאנו אנו, על ציודו הצנוע יותר, נודע לכושרו האישי של החייל ערך מכריע פי כמה וכמה, — הן לגבי הכלל והן לגבי סיכויו. מטחוננו האישי של הלוחם בקרב.

ב"תרגילי שדה" קשים, המכונים "תמרונים". משך תמרונים אלה ישנים החיילים על האדמה ונרטבים בגשם. אולם התמרונים הם, למספר ימים, או למספר קצוב של שבועות — ובסיומם, חוזרים הגייסות לקסרקטין חם ונאה, לחדרי "בילוי היום" ולמועדון ומזנון משיבי־נפש — מקומות בהם אפשר לשבת ולהרבות זכרונות על הנושא: "כמה מפרך היה כל זה". ברם, לאחר שלושה שבועות בשדה המערכה פשוט יבואו עוד שלושה שבועות כאלה, ואחריהם שלושה שבועות נוספים, ושוב שלושה שבועות...

מה שרצוני להביע הוא, שכל עוד חושבים האנשים על סוג זה של חייתוך כ"מפרכים", הרי אינם ראויים עדיין להעמיד כיאות את כוח־רצונם הם בפני רצון אנשים אחרים, חיילי האויב, שבשבילם מסע־רגל של 50 ק"מ ושינה על האדמה, בגשם ובקור, הנם בגדר נוהג טבעי.

והנה, משהורגלו האנשים היטב באמת, הרי החיים בשדה אינם עוד בגדר עינוי כל עיקר. משנת־קשו האנשים דיים, מבחינה גופנית, — מבינים הם עצמם דבר זה. רק אז, ולא לפני כן, יהיו הם מוכשרים לעמוד בפרקים הקצרים והנסערים הללו של מבחני הגוף האמיתיים וחזיונות־האימה הנקראים: "הקרב"; פרקי זמן אלה יהיו קצרים למדי, כי אין צד שאנשיו יוכלו לעמוד בפרקי־מבחן אלו זמן ממושך. אך המכ־ריע הוא, לעתים, איזהו הצד שיהא מסוגל לעמוד

עיקר תכליתו של ספרי זה היתה להראות את הקשר הממשי שבין הקמתו ואימונו של צבא, לבין אותו דבר שלמענו קיים הצבא — המערכה עצמה. כי רק בקרב יכול העם, ויכולים עמי העולם, להטיל את רצונם הקיבוצי על המרצחים והבוזזים הנאצים שניסו להטיל את רצונם הם עלינו.

האדם האזרחי עוצר נשימתו מתוך השתתפות בצער, בשמעו כי בן־דוד — זה שהצבא מאמנו עתה — נדרש ללכת 25 ק"מ, כשתרמיל כבד על גבו, בטרם יותר לו לשרך דרכו, ברגלים כבדות, חזרה אל הקסרקטין הנקי, הנאה, ולזחול אל בין הסדינים הלבנים, הקרירים, הפרושים על דרגש־סרקט בעל פפיצים. באחד השירים הנפוצים ביותר שנכתבו על נושא המלחמה, מובעת השתתפות בצער האזרח האומלל הנאלץ עתה, בהיותו בצבא, להציע בעצמו את מיסתו. החיילים הנמצאים במולדת מת־לוננים כשהתנור בקסרקט אינו בסדר, והחום שבחדר יורד עד ל־15°. ואולם, יכולתם של אותם אנשים עצמם להישאר בחיים כשהם "בשדה" אפשר ותהיה תלויה בכך אם הורגלו וסוגלו למסע מפרך ולשינה על האדמה במידה כזו, שבשעת המבחן חדלו זה מזמן, "עינויי גוף" אלה מהיות "עינויים", וכבר הפכו, פשוטו כמשמעו, לתנאים הטבעיים של חייהם.

נוהג הוא בארץ המולדת לתרגל את הגייסות

החיסון" היחידה שיכולים בני העם לתת לחייליהם ולמען הצל את חייהם של האהובים עליהם. כי בעת הקרב, תרגומו המידי של רפיון קל, הוא — "מוות". בקסדת הפלדה שלי יש "זכר" לפגיעה שבאה רק משום שלאחר לא יותר מ־24 שעות־קרב כבר מוכן הייתי "לצפצף" על כל סכנה. הייתי עייף כל־כך שהדבר היחידי שרציתי היה ללכת לישון, ועל כן לא התחפרתי כראוי. ואיני מספר דברי בדים — זוהי אמת לאמיתה.

אותו בטליון של "רנג'רס"¹, אתו צעדתי במסע אל אל־גיטאר, סבל, כל אותו בוקר, רק אבידה אחת. זאת, — פשוט משום שרגליהם הארוכות היו כה טובות, שלאחר הליכה משך הלילה כולו עוד נותרה להם, עתודת־כוח מספקת למען ערוך את ההתקפה שלהם; ומשום שהיו מסוגלים, מבחינה גופנית, לבצע התקפתם תוך פעילות, חרי־צות־מעשה ותנופת־סער שהיה בהן כדי לשתק את האויב. וכלל לא חשוב היה עד כמה אמיצי־לב היו — כי לו חסר לרגליהם הכוח לשאתם, לא היו יכולים לבצע את מעשיהם, ובהיותם מבדרים על ראש ההר, — היו נמצאים בהתקפת־הנגד הראשונה. ועובדה נוספת על אותו בטליון המיוחד במינו: הוא סבל יותר אבידות בימי אימוניו משסבל בששת חדשי־המלחמה הרא־שונים, כולם באפריקה. הרי לכם נושא להפוך בו.

אין זו בלבד שאלה של אימון תוך שימוש בתח־

(1) יחידות־סער, סיור ופשיטה אמריקאיות מיוחדות, — בדומה לחיל־הקומנדו בצבא הבריטי.

זמן ממושך יותר; כי פרקי־זמן אלה, בהם נקבע אם זוכים או מפסידים במערכות, רגעים אלה של קרב נסער — הם הם רגעי התמודדויות־הכוח המכריעים, ויכולים לעמוד בהם רק אנשים שנתקשו כל־כך, שסוגלו היטב כל־כך, הן מבחינת הרגשות והן מן הבחינה הגופנית, עד ששימכה נאה ויבשה, ואדמה טובה וקשה ומכונית־המטבח לעת בוקר, ובה מזון חם, — ייראו להם כפי שבאמת יש לראותם בעתות מלחמה; הוזה אומר: — לא כסמלי חיים קשים, אלא כדברים שבמותרות. ואכן, זוהי מסגרת־המושגים אשר נתברכו בה, מאז ומתמיד, אנשי־הצבא הסיניים, ואשר החיילים הרוסיים סיגלוה לעצמם משך החדשים הראשונים למלחמתם — ואשר הבריטים התברכו בה, לבסוף, בשדה המערכה בקירינאיקה. אמנם, נמצאו מצביאים בריטיים בעלי תפיסה שנונה ובעלי חוש־תוקפני גם לפני מונטגומרי. אך חיזור־נא וקיר־או כיצד זכה מונטגומרי במערכת קירינאיקה; הרי כל זה סופר בשעתו בעתונים: הוא העביר את צבאו כולו — צבא אשר כולם סברו כי הוא צבא מנוסה־מלחמות — דרך תכנית־אימונים לתרגולת־גופנית המתאימה לו־ו. הנהוגה ביחידות הקומנדו. ולאחר זאת באמת לא יכלו הגרמנים לעצור יותר את התקדמותו של המחנאי השמיני. ודאי, פעלו כאן גם גורמים אחרים, אך זה היה הגורם החדש היחיד שבצירוף המסיבות.

אפשר והדבר שאומר כאן ייראה משונה ביותר בפי איש־צבא שהוא עצמו תעב כל כך את האימון הראשוני שהיה עליו לעבור; אך אילו הוטל עלי להתפלל למעשה־נסים שיהיה בו כדי לקדם את צבאנו במסע נצחונות — אפשר והייתי מבקש כי כל קסרקט שבצבא־ארה"ב ישרף עד היסוד. כי אז יתכן והצבא האמריקאי המתאמן היה מתחיל להתרגל לחיות כאשר יהא עליו לחיות פעם בכל מצב שימצא בו, כשהשמים תקרתו והאדמה רצפתו. צבא אשר יאומן בדרך כזאת — הוא הוא הצבא שימצא עצמו "בבית" מיד עם הגיעו לשדה־הקרב.

היזכה צבאנו לאימון חמור ומפרך כפי שתיארתי לעיל — או שתהיה נטיה כל שהיא ללכת במגמה זאת — דבר זה תלוי בכם, האמריקאים, במאת אחוזיו. הדבר תלוי במלואו בדעת־הציבור ובאווירה הנוצרת על ידה. משום כך כה נחרד אני מכל גילוי של אופטימיות־יתר באמריקה — כי אז ייראו הדב־רים כבלתי־הכרחיים; והאמהות והאבות, האחיות והאחים הקשישים יתקשו להבין את ההכרח שבאימון מסוג זה, בעוד שסוג כזה של אימון הוא, "זריקת־

מכונות-היריה שלהם נגד המטוסים הצוללים, אך כושר-קליעתם לא הגיע אפילו כדי הפלת מטוס-צלילה אחד. אין ספק בלבי כי כל אחד מהם יכול היה לנקב ככברה את "שרוויל האויר" הנגרר, כמטרה, אחר המטוס מעל כיכר האימונים; וכל אחד מהם ידע לפרק את כלי-היריה שלו כשעיניו מכוסות; אך לדרגת היותם קלעים תחת אש-אויב — טרם הגיעו.

בדברי התעכבתי כל העת על סוג של אימון שבכוונתי להציל חיי אנשים ולקרב ולהבטיח את הנצחון; על סוג-אימונים שבעת הלימודים יראוהו החיילים כ"בלתי-מוצדק", אך, משיגיעו למקום בו יהיו זקוקים לו, יודו אלף פעם על כך שזכו בו. למען השם, מר אמריקאי וגברת אמריקאית, אל נא תחשבו שהקצין, המאלף את גיוני שלכם במחנה האימונים, מתעמר בו; הוא מציל את חייו של גיוני ומבטיח את עתידכם.

אולי צריך הייתי לחבר ספר על אימונים תחת הסיפור על קרב יום אחד באפריקה. בחרתי לכתוב על הקרב באשר הקרב הוא-הוא יום המבחן. לקראתו נועד האימון. רציתי שתראו את שדה-הקרב כפי שראיתיו אני, ולא כפי שנאלצים אתם לתארו לעצמכם בקראכם את ציוני הגבורה שבעתונות-היומית; בראש וראשונה הרי זה המקום בו נבחנת חיוניותם של בני-אדם באשר להזנת עצמם, שמירה על ברי-אותם, הקמת מחנה ופירוקו ובאשר לידיעה, התאמת צות ושמירה על מעג-הקשר בין איש לרעהו. זהו המקום בו נודעת חשיבות עליונה לכושר-הסבל וההתמדה הגופנית — ההתמד הגופני שבמסע ובהמתנה — וזהו המקום שבו חשובה חריצות-השימוש בכלי-הנשק.

לקראת כל אפשרויות המקרים הללו, המהווים את "תשעים האחוז" של כל קרב. אפשר להכין היטב כל אדם; ואם יוכן היטב — גם ינצח. הסיכויים שייפצע או ייהרג יפחתו עד מאוד. אין אנשי הצבא נתונים בסכנה 24 שעות ביממה ושלוישים יום בחרדש; אך עליהם להיות נכונים לסכנה בעת בואה, ומידת נכונותם זו תלויה במידת יעילות ארגונם ובמצב הגופני בו ימצאו בבוא השעה בה תתרגש עליהם סכנה זו.

מושת חיה²) אם כי גם דבר זה חשוב. אלה הם דמיה-עמל שגייסותינו יזכו בתם במידה שיתרגלו לתנאי הקיום שבשדה הקרב — וזאת — טרם הגיעם אל שדה-הקרב עצמו. ובהגיעם עדיה, הכרח הוא כי מה שנראה להם פעם כתנאי-מחסור מפרכים, ייראה להם עתה כדבר המובן מאליה; ואז יישאר להם עודף מרץ, ואת המרץ הזה, את כושר-תפיסתם וכוח רצונם — אפשר יהיה להפעיל נגד האויב; או — בהגיע רגע של הכרח — להפעיל את כל הכוחות הללו לשם הצלת חיי-עצמם.

אותו בטליון של "רג'הס" כה היטיב לצעוד כיון שהיתה לו, לצרכי תובלתה, אך מכונת-משא אחת, בת 2½ טון. באשר הלכו — הלכו ברגל. ובין שהיתה זאת כיתה יחידה שערכה סיור, או מסע היחידה כולה מחניה לחניה, ואין זאת מפני שאנשי החייל הממונע בריאים וחזקים פחות, אבל, פשוט, בנסעך במכונת זמן רב-מדי מתרכך העור בכפות רגליה, ושרירי הרגליים מתחילים להתכווץ כבר אחרי מצעד של 15 ק"מ ולא אחרי 50 ק"מ.

כל זה אינו "שגעון פרטי" שלי, אם כי ידע אני כי כך ישתמעו הדברים; מדבר אני כאן כפרק-ליטם של אנשינו "שם". לא זו בלבד שראיתי את הדברים בעצמי, אלא שהדברים גם נאמרו לי ע"י רבים, פעמים הרבה, בפרטורטו, ובשילוב דוגמאות. רוב האנשים שדיברתי עמם בתוניסיה ידעו שהגני עומד, כנראה, לחזור לארה"ב. מעטים מהם ויתרו על'הזדמנות לשגר פריסת-שלום שנתבקשתי למוסרה. נושאן היה האימון ותביעתן החוזרת: החמירו, החמירו, החמירו!

רבים הוסיפו על כך הערה-עניינית שניה: לימדו אותנו כיצד להשתמש בכלי-הנשק והנה, היחס שבין יום אחד או שני ימים של יריות במטווח, הקבועים בתכנית-האימונים שלנו, לבין הנסיון הנדרש בגזרת-חזית קדומנית, — הריהו דומה ליחס שבין שבועיים תימרונים במדינת טנסי שלנו לבין השתתפות במסע המלחמה בתוניסיה. הלוחמים שישבו, ליד אל-גיטאר, ב"חצאי-הזחלים" גילו אומץ-לב מפתיע שעה שהפעילו את

(2) כמקובל בשלב ידוע של תרגולת-קרב.